

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený Mgr. Jiřím Motičákem,
daňovým poradcem ze společnosti Audiatur s.r.o.
oprávněné k výkonu daňového poradenství,
se sídlem Praha 9, Varnsdorfská 334/11

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018 čj. 18147/18/5100-41456-711847

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 28. 6. 2017, č. j. 694819/17/2403-50522-403394 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 156 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „*daňový řád*“) zamítnuta žádost žalobce o povolení posečkání úhrady nedoplatku na dani z přidané hodnoty, a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 85/2005-45 ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 15/2013-34 ze dne 3. 7. 2013 a rozsudek Městského soudu v Praze čj. 3 Af 41/2015-40 ze dne 23. 3. 2017 uvedl, že žalovaný vyžadoval splnění podmínek pro posečkání daně (absence majetku, jehož zpeněžením by bylo možné daň uhradit, dále mimořádná a přechodná nemožnost uhradit daň), které nejsou stanoveny zákonem. Žalobce dodal, že celá daň nemohla být uhrazena ani zpeněžením veškerého majetku, ale mohla být uhrazena ze zisku z titulu podílu žalobce na společnosti HERBONA s. r. o.
3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 156/2012 ze dne 20. 1. 2016 uvedl, že nelze prokázat budoucí stav spočívající ve vzniku vážné újmy, kdy žalovaný hrozbu vážné újmy hodnotil pouze optikou současného stavu a požadoval na žalobci důkaz mimo jakoukoli pochybnost ohledně výše zpeněžení bytu žalobce a hodnotě podílu žalobce na společnosti HERBONA s. r. o. Žalobce zdůraznil, že přestože výkazy zisku a ztrát jsou akceptovány daňovými orgány při vyměření daně z příjmů, v řízení o žádosti žalobce zohledněny nebyly. Přitom tvrzení žalovaného o nedostatečné vypovídající hodnotě rozvahy a výkazu zisku a ztrát nejsou řádně odůvodněna. Stejně tak žalovaný nevyvrátil věrohodnost tvrzení žalobce o úhradě splátek daně ze zisku z podílu žalobce na společnosti HERBONA s. r. o. Žalobce sporoval zjištění žalovaného, že žalobce nedoložil příjmy, z nichž by hradil splátky daně, protože předložil popsané výkazy prokazující současnou situaci a rozhodnutí valné hromady společnosti HERBONA s. r. o. ze dne 12. 6. 2017, které prokázalo budoucí zajištění prostředků z výplaty zisku nejméně dvakrát ročně, přičemž správce daně disponoval daňovými přiznáním této společnosti i její platební historií. Aniž žalovaný vyvrátil věrohodnost rozhodnutí valné hromady, dospěl k závěru, že žalobce nedoložil reálnost očekávaného budoucího zisku např. z nasmlouvaných budoucích zakázek. Žalobce odmítl posouzení žalovaného, že daňová přiznání uvedené společností jako daňová tvrzení nejsou důkazem o ekonomických výsledcích, kdy žalovaný opět nevyvrátil správnost daňových přiznání, a přesto je zpochybnil, ačkoli bez pochybností správce daně došlo k vyměření daně na jejich základě. Žalobce shrnul, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno, když nevyvrátil tvrzení žalobce.
4. Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že žalovaný mu vytkl, že nedoložil

výši svých úspor, přestože žalobce existenci úspor netvrdil a v řízení uvedl, že všechny zůstatky na běžných účtech jsou poukazovány správci daně v rámci exekučního postižení bankovních účtů. Stejně tak žalovaný žalobci vytkl, že nedoložil aktuální příjmy, přestože žalobce v řízení uvedl, že nemá jiných příjmů než ze závislé činnosti u společnosti HERBONA s. r. o., kdy výše tohoto příjmu je žalovanému známa, protože tento příjem postihl exekucí. Žalovaný žalobci dále vytkl, že neprokázal dostatečně své komplexní finanční a majetkové poměry, přestože zjištění těchto poměrů včetně mobiliární exekuce provedl správce daně a konstatoval přitom, že žalobce nevlastní žádný zpeněžitelný movitý majetek. Nemovitý majetek zajistil správce daně zástavním právem a byl žalobcem upozorněn na to, že žádný jiný majetek ani úspory nemá.

5. Předmětem posledního okruhu žalobních námitek bylo, že správce daně zajistil nemovitý majetek žalobce zástavním právem, čímž vyloučil zhoršení svého postavení odložením daně. Posečkání by tedy nemohlo vést ke zmaření vybrání daně. Okamžitým zpeněžením majetku žalobce nedojde k úhradě celé daně. Posečkáním by došlo ke snížení nedoplatku daně z 2,85 mil. Kč na 1,79 mil. Kč kvůli ponížení o úrok z prodlení podle § 157 odst. 1 daňového řádu, což bylo podle žalobce stěžejním důvodem zamítnutí jeho žádosti.
6. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl následující.
8. Žalovaný s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 Afs 74/2014-29 ze dne 4. 2. 2015 a čj. 8 Afs 181/2017-34 ze dne 19. 12. 2017 k prvnímu okruhu žalobních námitek uvedl, že žalobce neprokázal naplnění ani jednoho z jím uplatněných důvodů žádosti. Zjištění komplexní majetkové situace žalobce bylo zákonným prostředkem k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný byl sice povinen vycházet ze skutečností, které mu byly známy, ale nebyl povinen vyhledávat důkazy v jiných daňových spisech. Skutečnost, že nemožnost uhradit daň najednou musí být mimořádná a dočasná, vyplývá z institutu posečkání, která má pomoci daňovým subjektům překlenout složitou situaci. Pokud by posečkání nebylo výjimečným opatřením určeným pro mimořádné okolnosti, došlo by k znevýhodnění jiných daňových subjektů. Trvalost nemožnosti uhradit daň by též posečkání znemožňovala, protože by posečkáním nebylo dosaženo úhrady daně. Žalovaný dodal, že žalobce neprokázal, že by zpeněžením jeho majetku nedošlo k úhradě daně, protože neprokázal hodnotu společnosti HERBONA s. r. o. Z výkazů této společnosti plyne, že žalobce je schopen opatřit si prostředky na úhradu daně z nerozděleného zisku nebo z jejího majetku, i když údaje ve výkazech žalobce nedoložil. Žalovaný zdůraznil, že důkazy nehodnotil tendenčně a že s důkazy byl žalobce seznámen před vydáním napadeného rozhodnutí.
9. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že žalobce měl prokázat, že by mu úhrada daně způsobila vážnou újmu, což není nemožné. Žalobce však neprokázal tvrzenou hypotézu budoucího vývoje v případě nuceného prodeje majetku – žalobce předložil odhad výtežku prodeje podílu na společnosti a vycházel při tom z výkazů společnosti a zápisu z valné hromady, tj. vycházel z nedoložených údajů. Žalobce přes

poučení žalovaného nedoložil hodnotu svého podílu a doložil pouze hodnotu svých nemovitostí. Žalobce spatřoval vážnou újmu ve snížení hodnoty svého majetku v důsledku daňové exekuce, přestože jde o důsledek, s nímž musí daňový dlužník počítat.

10. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil své příjmy a odvolával se na písemnosti správce daně (nedoložil výplatní pásky, výpisy z účtu atd.). Nedoložil ani své výdaje – tvrdil sice úvěr, ale nijak ho nedoložil. Žalobce doložil jen hodnotu svých nemovitostí znaleckými posudky. Hodnotu podílu na společnosti HERBONA s.r.o. nedoložil. Pravdivost údajů uvedených ve výkazech žalobce neprokázal, a i kdyby byly údaje pravdivé, pak by k 30. 4. 2017 činila hodnota dlouhodobého majetku společnosti 4 667 tisíc Kč, hodnota zboží 9 450 tisíc Kč, krátkodobé pohledávky 5 798 tisíc Kč, nerozdělený zisk 5 118 tisíc Kč, tudíž žalobce si mohl ze společnosti opatřit prostředky k úhradě daně. Na žalovaného nepřeslo důkazní břemeno, protože to byl žalobce, kdo měl prokázat důvody pro vyhovění žádosti – k přenosu důkazního břemene dochází k nalézacím řízením, nikoli v řízení k posečkání.
11. Žalovaný k poslednímu okruhu žalobních námitek uvedl, že nemovitosti žalobce zatížil zástavním právem na zajištění daně, ale u bytu má přednostní zástavní právo banka, aniž žalobce doložil výši úvěru. Není pravdou, že správce daně má úhradu daně zajištěnou a posečkání nedojde k ohrožení úhrady daně.
12. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

13. V podání ze dne 27. 5. 2020 žalobce uvedl, že dne 19. 9. 2018 podal u správce daně žádost o povolení posečkání úhrady daně za 1., 2. a 4. čtvrtletí 2013, kdy šlo o obsahově totožnou žádost jako v posuzované věci s výjimkou, že druhá žádost se netýkala zdaňovacího období 4. čtvrtletí 2012 a reflektovala v mezidobí uhrazenou část daně. Druhé žádosti správce daně rozhodnutím čj. 884024/18/2403-50522-403394 ze dne 1. 10. 2018 podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu vyhověl. Žalobce poukázal na to, že za obdobných podmínek první i druhé žádosti správce daně rozhodl bezdůvodně odlišně. Žalobce dodal, že daň byla již uhrazena a navrhl, aby soud žalobě vyhověl a do odůvodnění rozsudku uvedl právní názor, zda došlo v posuzovaném řízení k naplnění zákonné podmínky pro povolení posečkání, kdy toto může mít vliv na určení výše příslušenství pozdě uhrazené daně.
14. K vyjádření přiložil žalobce druhou žádost ze dne 18. 9. 2018 a rozhodnutí správce daně čj. 884024/18/2403-50522-403394 ze dne 1. 10. 2018.

V.

Duplika žalovaného

15. V podání ze dne 5. 6. 2020 žalovaný uvedl, že rozhodnutí ve věci první a druhé žádosti nebyla vydána na základě shodných skutkových okolností. Ve věci druhé žádosti žalobce navrhl nižší počet splátek, disponoval jen nezabavitelnou částí mzdy od HERBONA s. r. o., ostatní prostředky byly podrobeny exekucním srážkám, předložil dohodu s druhým společníkem společnosti HERBONA s. r. o., v níž se druhý společník zavázal za žalobce dlužnou daň ve splátkách uhradit, přičemž druhý společník prokázal dostatek prostředků k úhradě splátek daně, kdy bylo přihlédnuto i

k zástavnímu právu k nemovitostem žalobce.

16. K vyjádření přiložil žalovaný rozhodnutí správce daně čj. 884024/18/2403-50522-403394 ze dne 1. 10. 2018.

VI.

Posouzení věci soudem

17. Vzhledem k tomu, že s tímto postupem vyslovili souhlas (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v podání ze dne 27. 5. 2020), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba je nedůvodná.
20. Dne 14. 6. 2017 podal žalobce u správce daně žádost o povolení posečkáni úhrady daně z přidané hodnoty a penále za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 a 1., 2. a 4. čtvrtletí 2013, které činily celkem 2 164 732 Kč a byly by podle žádosti splatné v 11 pololetních splátkách po 195 000 Kč a 1 splátce po 19 732 Kč.
21. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že neprodlená úhrada daně by pro něj byla vážnou újmu, protože k zajištění daňového dluhu správce daně zřídil zástavní právo k bytu žalobce v odhadnuté hodnotě 1 až 1,2 mil. Kč, který je zatížen přednostním zástavním právem pro banku k zajištění pohledávky až do výše 1,35 mil. Kč. Výtěžek prodeje bytu by tudíž neuspokojil ani zajištěnou pohledávku banky, z daňového dluhu by nebylo ničeho uhrazeno a žalobce by neměl kde bydlet. Dále k zajištění daňového dluhu správce daně zřídil zástavní právo k pozemkům žalobce v odhadnuté hodnotě 0,1 až 0,2 mil. Kč. Hodnota samostatně nepřevoditelného padesátiprocentního obchodního podílu žalobce na společnosti HERBONA s. r. o. (dále jen „firma“) dle předvahy k 30. 4. 2017 činila 3 528 tisíc Kč. Firma měla za rok 2015 zisk 1 465 tisíc Kč, v roce 2016 dosáhla odhadnutého zisku 3 083 tisíc Kč před zdaněním a za první čtyři měsíce roku 2017 zisku 1 739 tisíc Kč před zdaněním. S ohledem na strukturu aktiv a kapitálovou vybavenost není možné okamžitě rozdělit a vyplatit nerozdělený zisk (k 30. 4. 2017 částka 5 118 tisíc Kč snižena o daň za rok 2016). V případě exekuce podílu žalobce ve firmě by podle odhadu žalobce dosažený vypořádací podíl činil jen 1 207 tisíc Kč. Z příjmu z firmy bude možné v budoucnu plně uhradit daň. Byla-li by daň hrazena exekučně ihned, bylo by uhrazeno na daň 1,357 mil. Kč, tj. 1/3 daňového dluhu, a žalobce by ztratil na majetku 2,67 tisíc Kč a u banky by mu vznikl další dluh 0,3 mil. Kč, přišel by o byt a firmu a její budoucí zisky. Žalobce shrnul, že by exekucí nedošlo k úhradě daňového dluhu v plné výši, žalobce by byl zbaven veškerého svého majetku a byl by mu odebrán jediný prostředek k dosažení příjmu a úhrada zbytku daňového dluhu by byla vyloučena. Svá tvrzení žalobce doložil oznámením banky o splatnosti kontokorentního úvěru (podle níž měla firma bance do 31. 10. 2016 uhradit cca 1,5 mil. Kč), zástavní smlouvou k bytu (podle níž je zajištěna pohledávka do výše 1,35 mil. Kč), výkazy firmy ke dni 30. 4. 2017 (podle nichž má firma dlouhodobý

majetek tvořený převážně nemovitostmi v hodnotě 5 197 tisíc Kč, zboží v hodnotě 9 450 tisíc Kč, pohledávky 6 199 tisíc Kč a peněžní prostředky 1 130 tisíc Kč, a dále vlastní kapitál 7 057 tisíc Kč tvořený základním kapitálem 200 tisíc Kč, nerozděleným ziskem z minulých let 5 118 tisíc Kč, hospodářským výsledkem 1 739 tisíc Kč, závazky 14 391 tisíc Kč zahrnující úvěrové závazky z obchodních vztahů, ke společníkům, k zaměstnancům a státu, kdy celková aktiva činí 21 978 tisíc Kč a celková pasiva činí 21 448 tisíc Kč, přičemž výsledek hospodaření byl řádově poloviční oproti předchozímu roku) a zápisem z valné hromady firmy (jde o dohodu žalobce s druhým společníkem, že budou přijata opatření, aby v budoucnu byl přednostně vyplácen žalobci podíl na zisku firmy na účet správce daně za podmínky povolení posečkání) s tím, že rozhodnutí správce daně má správce daně k dispozici.

22. Druhým důvodem podané žádosti bylo ohrožení výživy žalobce, který žalobce odůvodnil tím, že má příjem jen ze závislé činnosti u firmy, postihnutý daňovou exekucí, a že běžné účty žalobce byly též postiženy daňovou exekucí. Na obživu tak může žalobce užít jen nezabavitelnou část mzdy. Svá tvrzení žalobce doložil odkazem na rozhodnutí správce daně, které má správce daně k dispozici.
23. Třetím důvodem podané žádosti byl fakt, že daň nelze vybrat najednou, neboť žalobce nemá majetek, jehož zpeněžením by mohla být celá daň uhrazena. Správci daně jsou známy nemovitosti žalobce postižené exekucí a neexistence postižitelných movitých věcí. Neúspěšnou byla i exekuce na bankovní účet žalobce, kdy ze mzdy žalobce bylo vymoženo jen 8 116,97 Kč. Výnos exekuce nepostačuje ani k úhradě exekučních nákladů.
24. Pokud jde o to, že posečkáním daně může být daň uhrazena, žalobce v žádosti tvrdil, že firma dosahuje zisku, jehož rozdělení by mohlo vést k plné úhradě daňového dluhu. Aktuálně není možno nerozdělený zisk firmy z minulých let vyplatit, neboť by to vedlo k úpadku firmy. Žalobce se s druhým společníkem firmy dohodl, že učiní opatření, aby mohl být žalobci (přednostně) zisk vyplacen. Svá tvrzení žalobce doložil zápisem z valné hromady společníků ze dne 12. 6. 2017 a výkazy ze dne 30. 4. 2017 a odkázal na daňová přiznání firmy známá správci daně. Žalobce se s druhým společníkem firmy dohodl, že zisk firmy bude vyplácen přímo na účet správce daně, a navrhl, aby toto bylo jednou z podmínek posečkání.
25. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta a žalobce toto rozhodnutí napadl odvoláním. Žalovaný sdělil žalobci vyrozuměním ze dne 23. 1. 2018, že neprokázal naplnění zákonných důvodů pro posečkání a poučil ho o tom, že je nutné pro vyhovění žádosti prokázat komplexní majetkovou situaci (zejména příjmy, výdaje, movitý a nemovitý majetek, hotovost, prostředky na účtu, a to ke všem členům domácnosti žalobce), z níž by vyplynula dočasnost a mimořádnost stavu. Žalovaný žalobce konkrétně poučil o tom, že nedoložil hodnotu bytu, pozemků a podílu žalobce ve firmě, majetek a závazky firmy, úhradu bankovního úvěru firmou a její vliv na hospodaření firmy a skutečnost, že výplata podílu na zisku firmy by vedla k úpadku firmy.
26. Na toto sdělení reagoval žalobce vyjádřením ze dne 12. 3. 2018, v němž uvedl, že nemá jiných příjmů než ze závislé činnosti u firmy, jejichž výše je správci daně známa, protože podléhají jeho exekuci. Výše hotovostních prostředků byla správce daně potvrzena v protokolu v rámci mobiliární exekuci. Prostředky na bankovních účtech ověřil správce daně při exekuci těchto účtů. Movitý majetek správce daně ověřil při

mobiliární exekuci a v registrech majetku, žalobce hotovost nemá. Nemovitý majetek správce daně zajistil zástavním právem. Žalobce nežije v domácnosti s žádnou další osobou. Žalobce předložil aktuální odborný odhad k hodnotě bytu (910 000 Kč) a pozemků (298 360 Kč). Má-li žalovaný výkazy firmy za nedostatečné, je jeho důkazním břemenem, aby si údaje ověřil ve svých evidencích (předchozí výkazy, kontrolní hlášení, přiznání k dani z přidané hodnoty). Žalobce není povinen prokazovat skutečnosti, které jsou správci daně známy z jeho činnosti.

27. Součástí daňového spisu jsou i rozhodnutí správce daně k zajištění daňové pohledávky o zřízení zástavního práva k bytu žalobce a pozemkům žalobce v k. ú. X., o zastavení mobiliární exekuce z důvodu neexistence postižitelných movitých věcí, o přikázání pohledávky z bankovního účtu žalobce a o srážkách ze mzdy žalobce u firmy.
28. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně může na žádost daňového subjektu povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu (písm. a), nebo pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, (písm. b), nebo není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou (písm. d).
29. Soud vyšel i z následující judikatury správních soudů.
30. Posečkání je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění zákonem stanovených podmínek (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2016, č. j. 11 Af 32/2013-79, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62, ze dne 3. 9. 2015, č. j. 9 Afs 310/2014-36).
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 15/2013 - 36 ze dne 3. července 2013 k institutu posečkání platí, že *„Již ze samotného obsahu a smyslu zkoumaného ustanovení je zřejmé, že v případě, kdy daňový subjekt není schopen z různých důvodů ekonomické nedostatečnosti uhradit svoji daňovou povinnost ve lhůtách, které příslušné zákony určují, může správce daně eliminovat dopady vážné újmy daňového subjektu či osob na něho ekonomicky odkázaných „posunutím“ lhůty pro platbu daně v konkrétním případě a nebo platbu daně rozložit na několik dílčích plateb tak, aby neblahé fiskální důsledky byly co nejmenší. Ustanovení § 156 daňového řádu tak normuje, že taxativně stanovené podmínky, pouze při jejichž splnění může správce daně posečkat s úhradou daně, jsou navázány na nemožnost splnění platební povinnosti včas, tedy ve lhůtě splatnosti té které daně. Jinými slovy, jen tehdy, nastane-li některá z taxativně uvedených podmínek, pro kterou nemůže daňový subjekt daň uhradit, smí správce daně zmírnit důsledky nevčasné úhrady tím, že rozhodne o posečkání s platbou daně. (...) Byly-li by správcem daně zjištěn (a daňovým subjektem) prokázán některý z důvodů, pro který může správce daně s úhradou daně posečkat, ve své podstatě takové žádosti vyhovět musí.“* (shodně i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 85/2005-45 ze dne 24. 5. 2006).
32. *„Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svému tvrzení předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z*

daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Daňovému subjektu však nic nebrání v tom, aby následně o posečkání úhrady daně opětovně požádal a nezbytné důkazní prostředky s touto žádostí již předložil.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29).

33. *„[...] pro žadatele platí i v řízení o posečkání úhrady daně povinnost prokázat svá tvrzení podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Nelze proto vyžadovat současně i na žalovaném, aby sám vyhledal nijak neoznačené důkazy v daňovém spise a podřadil je k jednotlivým tvrzením stěžovatele. Nejvyšší správní soud je názoru, že ani v případě rozhodování o posečkání úhrady daně ex officio není na žalovaném, aby důvody a důkazy sám vyhledával, půjde především o případy, kdy by existence důvodů pro posečkání byla z okolností případu naprosto zřejmá.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62).*
34. Soud shrnuje, že podle platné právní úpravy a popsané judikatury je rozhodnutí o žádosti o posečkání daně výsledkem úvahy o naplnění zákonem taxativně stanovených kritérií. Jsou-li zákonné podmínky naplněny, správce daně posečkání povolit musí. Zároveň však platí, že pokud daňový subjekt ve své žádosti netvrdil relevantní důvody pro posečkání nebo je neprokázal, aniž by zřejmě nebo podle identifikace žadatele vyplývaly z daňového spisu žadatele, musí správce daně žádost zamítnout. V takovém případě správce daně nemusí žadateli sdělovat před vydáním rozhodnutí, že vyhovění žádosti brání nedostatky tvrzení nebo důkazů, nebo že neunesl důkazní břemeno, příp. jak je nutno žádost doplnit.
35. Námitky prvního okruhu nejsou důvodné.
36. Žalobce svou žádost o posečkání odůvodnil důvody podle § 156 odst. 1 písm. a), b) a d) daňového řádu, které jsou citovány výše. Podle svého obsahu jde o situace dočasného a mimořádného charakteru: Pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu (písm. a), pak jde o stav dočasný, tj. spojený s určitým časovým okamžikem neprodlené úhrady daně, stejně jako mimořádný, tj. vedoucí ke vzniku vážné újmy. Pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných (písm. b), pak jde o stav dočasný, tj. spojený s určitým časovým okamžikem neprodlené (neposečkané) úhrady daně, stejně jako mimořádný, tj. vedoucí k ohrožení výživy dotčených osob. Pokud není možné vybrat daň od daňového subjektu najednou (písm. d), i tehdy jde o stav dočasný, tj. spojený s určitým časovým okamžikem jednorázové (neposečkané) úhrady daně, stejně jako mimořádný, tj. jednorázová úhrada daně není možná. Posouzení žalovaného, že u posečkání jde typově o mimořádné a dočasné situace, je tedy správné a vyplývá z daňového řádu. Ke kritériu mimořádnosti se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. 8 Afs 181/2017-31 ze dne 19. 12. 2017, kde uvedl, že „Úrok z prodlení plní, jak je uvedeno výše, funkci ekonomické náhrady za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v

čase, která je daná úrokovou mírou. V případě povolení zpětného posečkání ode dne splatnosti za situace, kdy již vznikl úrok z prodlení, dochází k zániku tohoto úroku z prodlení, čímž se stát vzdává zákonné ekonomické náhrady. V takovém případě je legitimní požadovat, aby správce daně povolil zpětné posečkání z důvodu mimořádných okolností. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že „[p]ovolení posečkání úhrady daně zpětně přichází v úvahu v těch situacích, kdy existují takové objektivní okolnosti, za kterých je omezení příjmu státního rozpočtu snížením zákonného příslušenství obhájitelné, resp. jsou obhájitelné a omluvitelné důvody prodlení existujícího před podáním žádosti o povolení posečkání (např. zdravotní stav, sociální důvody, mimořádné události, apod.)“. Soud tudíž aprobejuje právní východiska žalovaného v bodě 14 napadeného rozhodnutí s tím, že nešlo o důvod zamítnutí žádosti žalobce, ale o obecné východisko, které bylo konkretizováno argumentací ve vztahu k jednotlivým důvodům žádosti žalobce dále v napadeném rozhodnutí.

37. Namítl-li žalobce, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí nesplněním podmínek pro posečkání, které nejsou stanoveny daňovým řádem, konkrétně absencí majetku, jehož zpeněžením by bylo možné daň uhradit, nelze této námitce přisvědčit. Žalovaný ke vztahu ke všem třem uplatněným důvodům žádosti o posečkání uvedl, že aby mohly být správce daně důvody žádosti prověřeny (neprodlená úhrada vedoucí k vážné újmě, ohrožení výživy daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, nemožnost vybrat daň od daňového subjektu najednou), musela být zjištěna komplexní majetková situace žalobce nejméně v rozsahu příjmů a výdajů, hotovosti, stavu účtů, movitého a nemovitého majetku a závazků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve vyhodnotil doklady předložené žalobcem a následně popsal, proč jednotlivé uplatněné zákonné důvody posečkání se zohledněním předložených dokladů a údajů známých z úřední činnosti nebyly naplněny. K bytu v hodnotě 910 tisíc Kč žalovaný uvedl, že bylo prokázáno, že zajišťuje bankovní úvěr do celkové výše 1 350 tisíc Kč, a nebylo prokázáno, jaká částka by mohla být zpeněžením bytu vymožená na daň, protože žalobce neprokázal, kolik aktuálně činí dluh zajištěný zástavní právem pro banku. Žalovaný nezpochybnil, že aktuální cena pozemků žalobce činí 298 360 Kč (to vše viz body 19, 20 a 24 napadeného rozhodnutí). Oznámení banky o zesplatnění úvěru firmy k datu 31. 10. 2016 podle žalovaného neprokazuje, že by dluh byl firmou bance uhrazen, příp. zda a jaký vliv to mělo na hodnotu podílu žalobce na firmě (viz bod 21 napadeného rozhodnutí). Rozvaha spolu s výkazem zisku a ztrát firmy ke dni 30. 4. 2017 podle žalovaného neprokazuje tvrzené důvody žádosti, protože jde o účetní přehled majetku a závazků firmy, aniž by žalobce prokázal jednotlivé údaje obsažené v těchto dokumentech, přičemž pro posouzení žádosti není rozhodný majetek a závazky firmy, nýbrž hodnota podílu žalobce ve firmě, kterou žalobce neprokázal (viz bod 22 a 24 napadeného rozhodnutí). Zápis z valné hromady společníků firmy též podle žalovaného existenci důvodů žádosti neprokazuje, protože neprokazuje ekonomickou situaci firmy ani tvrzení, že výplata nerozděleného zisku by vedla k úpadku firmy, když podle údajů zde uvedených by z nerozděleného zisku mohla být celá dlužná daň uhrazena (viz bod 23 napadeného rozhodnutí). Žalobcův odhad hodnoty jeho podílu ve firmě (1 207 tisíc Kč) nebyl podle žalovaného nijak prokázán, tudíž nebylo ani prokázáno, že by zpeněžením podílu nebylo možno uhradit daň (viz bod 23 a 24 napadeného rozhodnutí). Žalovaný shrnul, že žalobce netvrdil ani neprokázal výši svých příjmů ze závislé činnosti u firmy, ani z podílu na firmě, kdy nelze odkazovat na to, že výši mzdy má znát správce daně vzhledem k exekuci vedené

na mzdu žalobce (viz bod 24 napadeného rozhodnutí). Žalovaný neuvěřil, že žalobce nemá příjem ze svého podílu na firmě, kde je jednatelem a společníkem, protože žalobce tvrdí, že prodejem podílu přijde o svůj jediný příjem a současně že jeho jediný příjem je ze závislé činnosti, kdy neprokázal, že by prodej podílu vedl ke ztrátě zaměstnání (viz bod 24 napadeného rozhodnutí). Žalobce ani neprokázal, že požadované splátky daně hrazené ziskem firmy jsou reálné, když neosvědčil očekávání ohledně budoucího ekonomického vývoje firmy, např. nasmlouvanými zakázkami (viz bod 29 napadeného rozhodnutí).

38. Ve vztahu k naplnění zákonného důvodu dle ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by mu byla neprodlenou úhradou daně způsobena vážná újma, protože žalobce odůvodnil vznik vážné újmy snížením hodnoty svého majetku v důsledku daňové exekuce – důvodem posečkání nemůže být nikoli neobvyklý důsledek daňové exekuce spočívající ve snížení hodnoty majetku daňového dlužníka (viz bod 24 napadeného rozhodnutí).
39. Ve vztahu k naplnění zákonného důvodu dle ust. § 156 odst. 1 písm. b) daňového řádu žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal stav úspor, aktuální příjmy a průměrné výdaje (viz bod 26 napadeného rozhodnutí).
40. Ve vztahu k naplnění zákonného důvodu dle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zastavení mobiliární exekuce a týkající se exekuce na účet žalobce neprokazují komplexní majetkové poměry žalobce (příjmy a výdaje), ale jen to, že správce daně nezjistil žádný movitý majetek a žádné peněžní prostředky na účtu žalobce. Pokud žalobce tvrdil, že žádný další majetek ani finanční rezervy nemá, pak měl doložit výpisy z účtu, na který si nechává zasílat mzdu, a výdaje na domácnost, splátky úvěru atd., aby byl správce daně schopen posoudit skutečnou majetkovou situaci žalobce. Žalovaný doplnil, že nemožnost vybrat daň najednou nesouvisí pouze s neexistencí likvidních prostředků k okamžité úhradě dluhu, ale především s nemožností si tyto prostředky opatřit např. zpeněžením majetku nebo přijetím úvěru. Žalobce neprokázal hodnotu svého podílu na firmě, když výplatou nerozděleného zisku firmy spolu s prodejem nemovitostí si žalobce mohl opatřit prostředky k úhradě daně, aniž by prokázal své tvrzení, že výplata zisku by vedla k úpadku firmy (viz bod 27 napadeného rozhodnutí).
41. Se všemi úvahami žalovaného popsanými v předchozích čtyřech bodech odůvodnění tohoto rozsudku se soud ztotožňuje, protože jsou srozumitelným a logickým zhodnocením skutkového stavu zjištěného v rozsahu omezeném zejména doklady předloženými žalobcem.
42. Soud shrnuje, že žalovaný neodůvodnil své rozhodnutí závěrem, že žalobce má majetek, jehož zpeněžením by mohlo dojít k úhradě daně, a proto je žalobní námitka mimoběžná. V žalobcem citovaném bodu 19 napadeného rozhodnutí žalovaný obecně na počátku dále následujících konkrétních úvah uvedl, že se musí zvažovat, zda zpeněžením majetku daňového dlužníka by mohl být daňový dluh uhrazen (tento právní závěr vyplývá i z žalobcem citovaného rozsudku Městského soudu v Praze čj. 3 Af 41/2015-40 ze dne 23. 3. 2017). V konkrétní argumentaci odůvodňující negativní rozhodnutí o žádosti žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům žádosti obsažené ve výše citovaných bodech 20 až 29 napadeného rozhodnutí se pak popsané sporované východisko promítá naprosto logicky, neboť pro tvrzené důvody podle § 156 odst. 1 daňového řádu je podle jejich znění rozhodné posouzení neprodlené, resp. jednorázové

úhrady daňového dluhu, kterou nelze posoudit, aniž by byly prokázány komplexní majetkové poměry daňového dlužníka. Namítl-li žalobce, že celá daň nemohla být uhrazena zpeněžením jeho veškerého majetku, ale mohla být uhrazena ze zisku z titulu podílu žalobce na společnosti HERBONA s. r. o., pak soud přisvědčuje závěrům žalovaného výše popsáním, že žalobce neprokázal hodnotu svého majetku (kromě jiného nijak neprokázal hodnotu svého podílu ve firmě), tudíž není možno porovnat tuto hodnotu s výší daňového dluhu. Pokud jde o námitku, že daň mohla být uhrazena z budoucí výplaty zisku, pak i zde soud aprobejuje závěr žalovaného, že tvrzení žalobce, že výplata nerozděleného zisku by nyní vedla k úpadku firmy, avšak v budoucnu lze očekávat, že tomu tak nebude a že zisk bude k úhradě dluhu postačovat (viz body 23 a 29 napadeného rozhodnutí), nebylo prokázáno.

43. Ani žalobní námitky druhého okruhu nejsou důvodné.
44. Jak je výše popsáno, ve vztahu k naplnění zákonného důvodu dle ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalovaný konstatoval (viz bod 24 napadeného rozhodnutí), že žalobce neprokázal, že by mu byla neprodlenou úhradou daně způsobena vážná újma. Žalobce popsal ve své žádosti o posečkání hrozící vážnou újmu tak, že by exekucí nedošlo k úhradě daňového dluhu v plné výši, že by žalobce byl zbaven veškerého svého majetku a že by mu byl odebrán jediný prostředek k dosažení příjmu a úhrada zbytku daňového dluhu by byla vyloučena. V podstatě tedy žalobce argumentoval tím, že nedojde k úplné úhradě daňového dluhu, což však nelze považovat za vážnou újmu na straně žalobce. Dále argumentoval žalobce tím, že by byl jeho veškerý majetek prodán (nemovitosti, podíl) a že by mu byl odebrán jediný prostředek k dosažení příjmu. Jelikož žalobce tvrdil, že jediný příjem má ze zaměstnání, pak je zřejmé, že nemůže obstát argumentace, že prodejem nemovitostí a podílu jediný příjem ztratí. Pokud žalobce tvrdil, že vážná újma bude spočívat ve ztrátě majetku, pak soud aprobejuje závěr žalovaného, že ztráta majetku je skutečností standardně provázející proces úhrady dluhů. Směřovala-li by argumentace žalobce k tomu, že v exekuci bude majetek žalobce prodán za cenu nižší, než které by žalobce jinak prodejem dosáhl, pak opět nejde o vážnou újmu, protože žalobce může zajistit prodej svého majetku nebo jeho části za cenu, kterou považuje za adekvátní, a z výtěžku splnit svůj daňový dluh.
45. Namítal-li žalobce, že žalovaný nesprávně po žalobci požadoval nezpochybnitelný důkaz o výši zpeněžení bytu žalobce a hodnotě podílu žalobce na firmě, pak je nutno uvést, že žalovaný měl hodnotu bytu za prokázanou a z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by žalovaný své rozhodnutí opřel o to, že žalobce hodnotu bytu neprokázal. Napadené rozhodnutí je (viz body 20 a 24 napadeného rozhodnutí) postaveno na tom, že bylo zjištěno, že byt má hodnotu 910 tisíc Kč, ale žalobce neprokázal, kolik činí pohledávka banky, která je zajištěna zástavním právem k bytu (byla prokázána jen její maximální výše sjednaná v zástavní smlouvě). Z tohoto důvodu nelze ani odhadem určit, jaká část výtěžku zpeněžení bytu připadne na přednostní pohledávku banky a jaká část výtěžku zpeněžení bytu připadne na daň. Nejde tedy o žádný nezpochybnitelný důkaz, ale o absentující elementární osvědčení tvrzení žalobce, že na daň z prodeje bytu nezbude nic. Aby mohl být totiž žalobcem tvrzený nulový rozdíl zjištěn, musel by být znám jak menšenec (ten prokázán byl - hodnota bytu), tak i menšitel (ten znám nebyl - aktuální výše pohledávky banky). Jinými slovy, žalobci by stačilo, kdyby v souladu s předchozím poučením žalovaného předložil doklad o tom, kolik činí aktuální pohledávka banky zajištěná zástavním právem na bytu, což neučinil. K podílu na firmě žalovaný opakovaně v napadeném rozhodnutí

uvedl (např. viz body 22 až 24 napadeného rozhodnutí), že žalobce hodnotu podílu neprokázal. Nešlo však opět o požadavek na nějaký nezpochybnitelný důkaz (slovy žaloby „zjevně velmi vysoká úroveň důkazu“), nýbrž o doklad o obvyklé ceně (hodnotě) podílu žalobce na firmě. Hodnota podílu je z rozvahy nebo zápisu z valné hromady nezjistitelná a toto posouzení žalovaného (viz body 21 až 24 napadeného rozhodnutí) je zcela správné. Žalovaný žalobci v poučení před vydáním napadeného rozhodnutí a následně v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že z výkazů firmy nelze zjistit hodnotu podílu žalobce, protože výkazy obsahují účetní hodnotu nespécifikovaného majetku a závazků firmy – to, jaký majetek a závazky má firma (navíc v účetních hodnotách), nijak neprokazuje hodnotu podílu žalobce (za jakou částku by byl podíl zpeněžitelný). Proto je argumentace žalobce, že výkazy zisku a ztrát jsou akceptovány daňovými orgány při vyměření daně z příjmů a měly být proto zohledněny v řízení o žádosti žalobce, nesprávná. Tvzení žalovaného o nedostatečné vypovídající hodnotě rozvahy a výkazu zisku a ztrát jsou v napadeném rozhodnutí naprosto dostatečně odůvodněna. Jinými slovy, žalobci by stačilo, kdyby v souladu s předchozím poučením žalovaného předložil doklad o aktuální hodnotě svého podílu na firmě (např. obdobné odborné vyjádření jako ve vztahu k bytu), což však neučinil.

46. Ani námitce, že žalovaný nevyvrátil věrohodnost tvrzení žalobce o úhradě splátek daně ze zisku z podílu žalobce na firmě, nelze přisvědčit. Žalobce tvrdil, že splátky daně bude hradit ze zisku firmy. Dokládal to výkazy firmy a zápisem z valné hromady. Žalovaný logicky v bodech 22 až 24 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že výkazy tvrzení žalobce neprokázaly (obsahují jen údaj o nerozděleném zisku, jehož výplata nic nebrání). Ani zápis tvrzení žalobce neprokazuje, protože obsahuje opět jen tvrzení, že zisk nelze vyplatit, ale že bude vyplacen, pokud budou povoleny splátky. Skutečnost, že zisk nelze vyplatit z důvodu hrozícího úpadku, zůstala v rovině tvrzení, přestože žalobce mohl toto tvrzení prokázat (jaké důsledky by výplata zisku měla ve smyslu § 3 insolvenčního zákona, tj. zejména jak konkrétně by se výplata zisku projevila na situaci firmy ve vztahu k jejím splatným závazkům, a proč by se povolením splátek měla situace firmy vzhledem k zákonným podmínkám úpadku změnit). Pokud žalobce odkazoval na to, že správce daně disponoval daňovými přiznáním firmy i její platební historií, pak nejde o skutečnosti obsažené v daňovém spisu žalobce a žalobce je v řízení o žádosti nepředložil. I kdyby však žalovaný z těchto podkladů vycházel, nemohl by vést k závěru, že splátky daně budou uhrazeny ze zisku firmy. V tomto směru je odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 156/2012 ze dne 20. 1. 2016 nepřipadný, protože šlo o důkazy konkrétních tvrzení žalobce, která nepochybně byla lze prokázat.
47. Pokud jde o žalobní námitku, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno, když nevyvrátil tvrzení žalobce, pak z výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že důkazní povinnost leží výlučně na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá, tzn. že žadatel je povinen prokázat svá tvrzení podle § 92 odst. 3 daňového řádu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, a ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62). Podle § 92 odst. 3 daňového řádu totiž prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V případě řízení o žádosti o poseckání žádnou důkazní povinnost správce daně nenese. Je na žadateli, aby všechny relevantní skutečnosti tvrdil a prokázal a jen v takovém případě bude se svou žádostí úspěšný. K aplikaci § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vůbec nedochází, protože podle

§ 134 odst. 3 písm. b) bod 1 daňového řádu je řízení podle § 156 daňového řádu dílčím řízením při placení daní a nikoli řízením nalézacím. Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí vypovídající hodnotou předložených dokladů, podrobně vysvětlil, že s nich nevyplývají rozhodné skutečnosti (např. hodnota podílu nebo zpeněžitelná hodnota bytu vzhledem k neznámé výši bance zajištěné pohledávky) a jde o úvahu logickou. Napadá-li žalobce závěr žalovaného, že žalobcovo tvrzení o tom, že nemá z podílu na společnosti příjem, není věrohodné, pak pomíjí logickou úvahu žalovaného v bodě 24 napadeného rozhodnutí, že žalobce na jedné straně tvrdí, že prodejem podílu přijde o svůj jediný příjem (toto ostatně tvrdí žalobce i v bodě 42 žaloby) a současně že jeho jediný příjem je ze závislé činnosti, kdy neprokázal, že by prodej podílu vedl ke ztrátě zaměstnání (viz body 24 a 32 napadeného rozhodnutí). Žalobce tak směšuje příjem plynoucí z účasti ve firmě a příjem plynoucí ze závislé činnosti.

48. Žalobní námitky třetího okruhu též nejsou důvodné.

49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce nedoložil výši svých úspor, zůstatků účtů a mzdy (viz body 24, 26 a 27 napadeného rozhodnutí). Soud aprobejuje závěr žalovaného, že toto bylo jedním z důvodů, proč nebylo možno posoudit majetkové poměry žalobce z důvodu absentujících tvrzení a důkazů a tudíž existenci hrozby vážné újmy v případě neprodlené úhrady daně a možnost uhradit daň najednou. Žalobce nedoložil ani hodnotu svého podílu na firmě, nedoložil ani zpeněžitelnou hodnotu svého bytu se zohledněním zajištěné pohledávky banky neznámé výše (bod 24 napadeného rozhodnutí) a nedoložil své průměrné výdaje (bod 26 napadeného rozhodnutí). Soud zdůrazňuje, že žalobce měl tvrdit a prokázat, že jeho majetková situace (příjmy, výdaje, hotovost, prostředky na účtech, movité a nemovité věci, pohledávky, závazky) znemožňuje jednorázovou úhradu daně, resp. úhradu bez vzniku vážné újmy nebo ohrožení výživy. Žalobce to mohl prokázat předkládanými doklady nebo odkazem na listiny, které jsou součástí daňového spisu žalobce. Pokud žalobce v reakci na poučení žalovaného tvrdil, že nemá jiných příjmů než ze závislé činnosti u firmy, jejichž výše je správci daně známa, protože podléhají jeho exekuci, pak takové tvrzení není dostatečné – žalobce měl příjmy uvést a doložit, příp. odkázat na konkrétní listinu, z níž mají vyplývat. Pokud žalobce v reakci na poučení žalovaného tvrdil, že výše hotovostních prostředků a movitý majetek byla správce daně potvrzena v protokolu v rámci mobiliární exekuci, pak ani to není důkazem o neexistenci netvrzených úspor a majetku – protokol toliko konstatoval stav ke dni jeho vyhotovení, který se mohl poté změnit. Stejná situace je u prostředků na bankovních účtech – žalobce je neoznačil, netvrdil ani neprokázal jejich stav, kdy případně zjištěný stav účtů při předchozí exekuci není pro posouzení žádosti rozhodný, protože se mohl změnit. Posouzení žalovaného v bodě 27 napadeného rozhodnutí, že rozhodnutí v mobiliární exekuci a exekuci na účet prokázaly toliko to, že v době jejich vyhotovení žalobce movitý majetek neměl a na jednom účtu žádné prostředky neměl, neprokazuje tudíž stav rozhodný pro posouzení žádosti. Jak žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, žalobce podle svého tvrzení pobírá mzdu a žije v bytě, logicky tedy je příjemcem mzdy v hotovosti nebo na účet a hradí výdaje spojené s bydlením. Přes poučení žalovaného tyto údaje žalobce neuvedl a jeho tvrzení o tom, že žádný majetek nemá, tak nebylo prokázáno.

50. Poslední okruh žalobních námitek též nebyl důvodný.

51. Argumentaci, že správce daně zajistil nemovitý majetek žalobce zástavním právem, čímž vyloučil zhoršení svého postavení odložením daně, že posečkání by tedy nemohlo vést ke zmaření vybrání daně a že okamžitým zpeněžením majetku žalobce nedojde k úhradě celé daně, nelze přisvědčit. Aby mohlo být provedeno srovnání fiskálního efektu neprodlené úhrady daně zpeněžením majetku žalobce (zejména bytu, pozemků a podílu) a posečkáním, musel by být v řízení o žádosti žalobce zjištěn výnos první varianty. K tomu však žalobce nepředložil doklady, kdy zejména netvrdil a nedoložil částku získanou pravděpodobně zpeněžením bytu (výše zajištěné bankovní pohledávky) a zpeněžením podílu ve firmě (hodnota podílu – mj. viz bod 31 napadeného rozhodnutí). Zástavní právo samozřejmě vedlo k zajištění daňové pohledávky, avšak do neznámé výše vzhledem k neprokázané zpeněžitelné hodnotě bytu, aniž by žalobce osvědčil pravděpodobnost úhrady daně v navržených splátkách (výkazy firmy a zápis z valné hromady takovým důkazem nejsou). Proto k závěrům uvedeným žalobcem v žalobě nelze dospět. Argumentace § 157 odst. 1 daňového řádu je ve vztahu k posouzení důvodů žádosti podle § 156 daňového řádu a odůvodnění napadeného rozhodnutí mimoběžná.
52. Pokud jde o argumentaci žalobce v podání ze dne 27. 5. 2020, pak soud zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, tudíž nelze přihlížet k okolnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí, o něž žalobce svou argumentaci v podání ze dne 27. 5. 2020 opírá. Důvodnost žalobních námitek tudíž nijak neovlivňuje skutečnost, že po vydání napadeného rozhodnutí žalobce podal druhou žádost o posečkání, o níž správce daně rozhodl kladně. Obiter dictum soud uvádí, že nelze přehlédnout, že nešlo o obsahově totožnou žádost (žalobce v druhé žádosti na rozdíl od první žádosti argumentoval výslovným závazkem druhého společníka firmy splátky za žalobce uhradit a předložil správci daně své prohlášení o majetku, dohodu uzavřenou s druhým společníkem firmy a výpis z bankovního účtu druhého společníka prokazující dostatek prostředků k úhradě splátek), tudíž nešlo o rozhodnutí ve srovnatelné věci. Správce daně proto mohl dospět k závěru ve věci druhé žádosti, že dohodou uzavřenou s druhým společníkem firmy a výpisem z jeho bankovního účtu bylo osvědčeno, že navržené splátky daně mohou být splněny a schopnosti hradit daň v navržených splátkách byla tedy doložena, což je jednou z podmínek vyhovění žádosti, která v případě druhé žádosti byla splněna na rozdíl od posuzované žádosti.
53. Soud shrnuje, že správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu a jeho úvaha je omezena na posouzení toho, zda žadatelem tvrzené skutečnosti a předložené doklady a listiny z daňového spisu žadatele, na něž žadatel výslovně odkáže, prokazují zákonný důvod žádosti o posečkání nebo ne. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v posuzované věci žalobce tvrzené skutečnosti uvedené v žádosti neprokázal. Žalovaný měl poměřovat dlužnou daň s aktuální ekonomickou situací žalobce. Svou ekonomickou situaci však žalobce přes poučení žalovaného neprokázal (zejména netvrdil ani neprokázal bankovní závazek zjištěný zástavou na bytu a hodnotu svého podílu ve firmě), tudíž žalovaný nemohl úvahu o závažnosti dopadů do života žalobce spolehlivě učinit ani posoudit, zda je možné vybrat daň najednou. Soud dodává, že v případě zamítnutí žádosti o posečkání daňovému subjektu nic nebrání v tom, aby znovu správce daně o posečkání úhrady daně požádal a k této žádosti již nezbytné důkazní prostředky připojil. Soud tak ve shodě se žalovaným

konstatuje, že žalobce své důkazní břemeno neunesl a neprokázal důvody pro povolení posečkáni.

54. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

55. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu